

КИРИЛ ХРИСТОВ
1875 - 1944

ИЗ ОБЛАК ДЪЖД

Забрадки мяркат се във буйна ръж
и слънце, слънце – чак до планината...
Навири нейде стомна снажен мъж
и радостен огледва небесата.

По плагне татъка, откъм гората,
припъпли тишина, и изведнъж
запря до воденицата реката,
учудена за миг; и лисна гъжд.

И като стоманени пръти - прави
и светли – във земя и във вода
забиват се струите на гъжда.

А там, на хвърлей-камък, пак – наяве
като насъне: слънце, песни, смях,
и маха конник, сигнал облак прах.